IPOSTAZE

Coperta: Ionela Sabrina Mihuleac, artist plastic

PREFAŢĂ

„IPOSTAZE”… ÎN ÎMPĂRĂŢIA POEZIEI

Profesorul Dorel Ghemu şi-a lansat primul volum de poezii, intitulat „Primenire”, acum 16 ani, cu o prefaţă semnată de regretata profesoară Doina Sâsâiac şi, astfel, am avut plăcerea să-i cunosc intensitatea lirică, intensitate care i-a oferit un loc în „Constelaţia valorilor” locale. Am început să-l cunosc şi mai bine odată cu apariţia a altor două volume de versuri: „De-ale vieţii”, „Lumină şi umbră”, prefaţate de profesoara Luminiţa Maria Agachi-Ivan şi să-mi conturez o impresie cu acest volum „Ipostaze”.

Poetul face parte din pleiada de valori spirituale, culturale, alături de Aurel Bulancea, George Cârligeanu – Birţu, Traian Oros, Modest Amariei şi alţii care au profesat la Liceul Moldova, dar cu o personalitate aparte în care poezia îşi caută un drum personal şi original.

Poezia! Poezia e fericirea şi libertatea lui de exprimare pentru eul său, pentru cei din jurul său care-l văd ca pe un salvator în convingerile sale. Versurile comunică cu nonşalanţă, prin poezie, prin universul cuvântului, şi o lasă la vedere să o simtă şi alţii, dornici de farmecul nemăsurat pe care-l oferă versul odihnitor şi curat.

Poeziile lui exprimă sentimente de dragoste, de disperare, de revoltă, de vinovăţie, de iertare, strigăt de ajutor pentru a-şi regăsi echilibru împotriva urii, o prezenţă inconfundabilă între adevăr şi minciună, între putere şi slăbiciune umană… care-i va fi alături pe tot parcursul vieţii călăuzindu-l prin labirintele marilor semne de întrebare pe care le ridică atunci când „naţiunea doarme”.

Şi în această apariţie, poetul este obsedat de personaje mitologice şi, nu de oricare: Orfeu ca reprezentant al… căutătorului de „absolut” sau de Dalila frumuseţea feminină, ca ideal. Încearcă să străpungă aceste obstacole prin poezie şi dacă se întâmplă să de-a de ele, de obstacole, să le înfrunte cu pana muiată, cu pasiune, în poezie ridicând-o la rang

de virtute.

În versurile autorului, liniştea începe să se facă auzită, soarele să fie acolo unde-şi doresc toţi să fie, noaptea asemănătoare zilei, cântecul păsărilor care s-au oprit deasupra lui „ca un punct de sprijin” iar copacii îi simte ca pe nişte „fiinţe iubitoare de viaţă”.

Crede în această terapie prin poezie şi acest mod de viaţă fiindcă poate fi un nesfârşit drum spre apreciere şi fixare în inima cititorului.

Un poet discret, ca şi persoana lui, care ştie să-şi modeleze sentimentele în versuri calde încărcate de emoţie.

Firea poetului se descarcă liniştit în poezia lui plină de lumina pe care o descoperă în neantul întunericului cu rugămintea de a mai „lăsa soarele aprins” ca pe o lampă de veghe.

Poezia profesorului Dorel Ghemu e ascunsă în inimă (la găsit din copilărie), şi această pasiune de a se exprima prin vers îl bântuie şi în prezent.

Această moştenire pe care o lasă poetul, poate familiei, amintirilor dintr-o perioadă a vieţii, te pune să pătrunzi în sâmburele cuvintelor şi să-l înţelegi că paşii lui au pornit la drumul spre „inimi suspecte de goliciune” şi „iluzii salvatoare” de frumos scăldate în metafore.

„Ipostaze” din viaţa poetului sunt variate şi pline de frumuseţe, surprinse artistic în versuri originale şi curate. Versul alunecă precum binefacerea luminii, şi poate, şi a întunericului. Drumul întunericului se adânceşte şi mai mult în întuneric pe care-l luminează cu întuneric, cunoscând puterea soarelui ca simbol al Divinităţii.

Poetul doreşte să iasă în lumea umanului şi i se face „mare poftă de a zbura spre lumină” pentru că ştie că acest drum cere sacrificii, altfel va rămâne singur şi trist.

Versul porneşte tumultos, ca apa din izvor, şi se domoleşte cu trecerea lui prin universul trăirilor autorului, prin această lume neliniştită plină de întrebări care-l frământă de ceva ani… a vieţii către linişte şi nostalgie, spre o lume care l-a epuizat iar tonul scade, urmând, ca să înceapă din interiorul său în căutarea spre vărsare în marele ocean de înţelepciune.

” Deformaţia profesională” îl determină pe poet să devină un „şlefuitor de cuvinte lunecoase” spre cititorul dornic de nou şi de poezie sinceră plecată cu uşurinţă din inimă şi dusă spre ţărmuri unde se pot naşte poveşti.

Cărţile profesorului Dorel Ghemu se cer, şi trebuie, citite, dar ar merita să stea şi pe rafturile bibliotecilor. Pot spune că biblioteca localităţii s-a mai îmbogăţit cu un nume, Dorel Ghemu, el fiind arhitectul cuvântului şi versului sincer pe care-l oferă cititorului de orice vârstă.

Profesor Dan Fripis

IPOSTAZE

Când stau rezemat de-un copac,
Simt cum cresc prin mine ramuri înverzite,
Înmuiate adânc în lumină
Şi degetele mi se împodobesc cu inele concentrice,
Desprinse din trunchiul ajuns la maturitate.

Când de o stâncă mă sprijin,
În mine se aprind scânteile latente
Şi dalta măiastră a timpului
Mă modelează din nou,
Căpătând înfăţişare de sfinx
Cu duh de taină ascunsă.

Lângă un izvor, când poposesc,
Şopotul de ape mă inundă
Cu dor grăbit de mare
Şi cu dorinţă veşnică de întoarcere.

Toate îmi dăruiesc câte ceva,
Când mă apropii frăţeşte de ele
Şi eu le ofer bucuros
Câte un strop curat de iubire.

ADAM ŞI EVA

Dezlănţuit din autoritatea Evei,
Adam s-a trezit pe Pământ independent şi liber

Mântuit de păcatele paradisiace,
Deşi perseverentele ispite
Îmi dau târcol şi aici din toate direcţiile.
Menirea lui de sămânţă de măr
Îi este destin
Şi, cu greu, poate face faţă chemării terestre.

Eva a coborât ispăşită din Eden
Şi, cu farmecele reformate,
Nu are decât dorinţa de a fi o jumătate
Din tot întregul cel dintâi.

Cei doi s-au întâlnit sub un alt pom
Lipsit de fructele ispitei
Şi-au hotărât la umbră de frunziş
Să semene în jur democraţie,
Cu titlul onorific de iubire.

SEMN DE TOAMNĂ

Pic, pic, pic!
Ploaia aceasta de toamnă târzie
Dizolvă praful cel ales din noi,
Din timpul furtunilor de vară,
Apoi esenţa se scurge prin pori
De lut bătătorit prin multe treceri,
Până la rădăcinile unor fântâni
Din care cerul soarbe cu nesaţ.

Cârtiţa gândului neostenită
Scormoneşte de zor în negura zărilor,
Să dea de izvorul luminii
Mai limpede decât orice iluminare.

Ploaia aceasta persistentă de toamnă
Dansează pe strunele fiinţei noastre,
Răscolindu-ne adâncul, oricum tumultuos,

Până când vom plonja primeniţi
Într-o nouă primăvară.
Pic, pic, pic!

PSEUDOCIVILIZAŢIE

Sub învălmăşeala albă a fulgilor de nea,
În acest anotimp încremenit,
Satele îmbătrânesc şi devin tot mai pustii,
Uitate într-o deplină izolare.

Horele nu mai răsună prin ogrăzi,
Că, în localuri discotecile hilare,
Sunt mai moderne-n fumul de ţigară.

Poveştile îmbătrânesc pe file-ngălbenite
Şi doinele se pierd pe buze reci de fluier.
Colindele mai murmură răzleţ,
Pe la ferestre îngheţate
Şi clinchetul zglobiu de clopoţei
Se risipeşte-n trăsnet de petarde.

În grindă sorcova adoarme prăfuită
Şi, pluguşorul rugineşte-n amintiri,
Iar manelele se tot extind pe patru roţi.

Sub învălmăşeala albă a fulgilor de nea,
Din acest anotimp încremenit,
Tradiţiile se topesc în ignoranţă
Şi alte obiceiuri străine le iau locul
Şi, într-o exotică pseudocivilizaţie,
Bufonii indigeni, din când în când, revin
La unele pompoase parastase.

DESCOPERIRE

S-au bălăcit ei cât s-au bălăcit

În apele tulburi ale căutării
Şi, când s-au întâlnit miraţi,
Nu s-au recunoscut imediat,
Că prea multă era lumina
Ce le izvora din priviri.
Apoi au vrut să-şi vorbească,
Să-şi povestească tumultul,
Dar şi-au înghiţit cuvintele
De o prea mare surprindere.

În cele din urmă şi-au deschis inimile
Şi, contopindu-şi singurătăţile într-una,
S-au descoperit pe ei,
Cei ce se căutau
Într-o dragoste unică.

CÂNTECUL ASCETULUI

Primăvara, ascetul tremura
De fiorii iubirii nepotolite
Şi era năpădit de toţi trandafirii aprinşi
Şi-i zgâriau sângele cu spinii lor.
El se ascundea în umbra unui sfânt posomorât
Şi înnoda toate căile din jur,
Ca nu cumva păcatele să-l ajungă.

Vara, trandafirii se îngălbeneau
De dorinţele nesătule
Şi el se arunca în flăcările Iadului,
Înrădăcinat adânc în esenţa lui,
Să-şi cureţe inima – Încăpere cu încăpere – De orice urmă de păcat.

Ascetul, toamna, beat profund,
S-a împiedicat de propriile gânduri,
Ca de nişte liane
Şi a căzut pe ele suspinând,
Apoi şi-a îngropat inima în palme

Şi-a început să cânte răguşit
„S-au scuturat toţi trandafirii”
Şi tot nu a fost mântuit de iubire.

UNIVERSAL VALABIL

De fiecare dată, când ne naştem
Din noi înşine,
Unii ţipă de durere,
Alţii plâng semnificativ,
Dar acest hiat se umple imediat
Cu cea mai pură iubire,
Până la buza de sus a împlinirii.

După aceea, urmează un carnaval de vis,
Universal valabil,
Cu măştile lipite de simţuri
Şi iluminate de o raţiune.

Unii rezistă până la capăt,
Alţii se retrag de la joc,
Chemaţi fiind inopinat
De la marginea petrecerii.

Astfel, toţi suntem mulţumiţi
De aceeaşi consolare universal valabilă:
„Aşa e viaţa”.

DANS

Cei doi, tineri şi frumoşi de pică,
Se învârt şi se răsucesc pe axa lor lunecoasă,
În vârtej de parfum năucitor
Şi se tem, ca nu cumva,
Să se lovească de alţii,
Că sunt goi mai mult în interior
Şi goliciunea lor ar răsuna până departe,

În desişul încâlcit al simţurilor.

Se învârt şi se răsucesc
Cu multă uşurinţă,
Ca două idei înlănţuite,
Pe fiecare sunet spulberat de decibeli,
Sfredelind auzul şi anulând orice şoaptă.

Distanţa dintre ei este cât o răsuflare fierbinte
Şi ritmul inimilor se succede la unison,
Ca în timpul răposatului bac.

Se învârt frenetic
Şi habar nu au cine a scris pentru ei
„Dans, dans, dans".

ÎNTRE NOI, SEMENII

Toată viaţa ne poreclim,
Ca nişte copii neastâmpăraţi,
Cu vorbe aşa de alintate,
Cu diminutive aşa de răsfăţate,
Să mai uităm de noi,
Până când ne amintim
Că ne e foame de ceva neştiut
Şi setea ne-o astâmpărăm într-o clipă
Cu o regretabilă amăgire.

Când evoluăm în statură,
Ne împroşcăm cu sărutări evazive,
Ca cei maturi – moleşiţi de plictiseală – De la mică sau de la mai mare distanţă,
Până când uităm de foame şi de sete,
Preocupaţi mai mult cum se desfăşoară calea
Pe care am păşit în contratimp,
Mereu atenţi ca nu cumva
Să călcăm pe de lături.

CALDA REVĂRSARE

Când marele râu al iubirii
Îşi revarsă torenţii mistuitori
Peste marginile plinului încins,
Câmpia însorită a liniştii se inundă
Şi doar câţiva vâslaşi temerari
Se mai pot salva
Cu luntrea lor strâmtă a singurătăţii.

Ceilalţi locatari ai vieţii
Sunt cuprinşi de calda revărsare
Şi seva din ei porneşte să curgă
De la inimă la inimă,
Până când le răsar
Cei dintâi muguri de dorinţă.

Când marele rău al iubirii
Se revarsă din liniştite adâncuri,
Puţini temerari răzleţiţi mai scapă
De dulcele înec al întineririi.

DEZAMĂGIRE

O mai iubea, când ea-şi făcea bagajul
Sărăcăcios cu amintiri puţine,
Dezamăgită-n aşteptări sterile
Şi răbdătoare ca o eroină.

Zadarnic el chema în ajutor
Iluziile salvatoare.
Prea mult şi-a răsfăţat orgoliul
Cu egoiste beneficii,
Cu nepăsări perfide, de tot felul.

Ea va pleca să-şi regăsească libertatea c-o umbră de iubire

ne-mplinită pe chipul ei înstrăinat în sine.

REPORTAJ DE SĂRBĂTOARE

La ceas înalt de sărbătoare,
Oraşul migrează la iarbă verde,
Cu mic, cu mare,
Cu bagaje în mână sau pe umăr,
Dar multe în maşini pe motorină.
Toţi vor să-şi dilueze anemia de primăvară.
Toţi merg la iarbă verde,
La aer curat şi la liniştea câmpului.

Pajiştea se acoperă cu pături şi cu şezlonguri.
Picioare albe se răsfaţă
După o discreţie de o iarnă.
Se ciocnesc ouă roşii
Şi, peste tot răsar movilițe de coji multicolore,
Se ciocnesc pahare în urări
Şi copiii aleargă după fluturi
Cu câte o felie de cozonac în mână.

Apoi se deschid larg portierele
Şi-n jur izbucneşte un tunet mistuitor
De manele şi de rock,
Într-o explozie de urale euforice,
În deplină sfântă libertate.

Soarele devine tot mai orbitor
În orice intimitate de grup
Şi valuri, valuri de fum fără graniţe
Se năpustesc de peste tot.
Cei mici se pitesc pe după maşini,
Ceilalţi mai emancipaţi
Fac cu schimbul pe câte după un copac.
Doar un grup de ecologişti resemnaţi
Se gândesc cu jind la străzile liniştite,

Părăsite în oraş
Şi la locuinţele rămase pustii
Acum, de sfântă sărbătoare.

APATIE ÎN AMURG

Se înserează la amiază
Şi-un lăutar mai cântă
Pentru sine-n crâşmă
La vechea lui lăută răguşită.
Alături plânge artistic o femeie
Cu ochii languroşi de părăsită.

În prag fumează paznicul a plictiseală,
Scuipând scârbit pe lespedea crăpată
Şi cârciumarul doarme pe un scaun
Cu fruntea-n podul palmei îngropată.

Se înserează la amiază
Şi strada în gunoaie se chirceşte.
Măturătorul – beat de dimineaţă – Stă rezemat de umbra unui stâlp,
Visând că va ajunge şi el primar odată.

POVESTEA UNUI LIDER

Strigoiul s-a desprins dintre strigoi
Şi încarnat şi spicuit în pripă,
A căpătat cameleonică putere
Şi-aşa s-a integrat smerit în gloată.

Dar pe ascuns îşi surâdea în barbă
Şi-şi făurea din răutate-un vis semeţ.
La sufletu-i umbrit lătrau toţi câinii
Şi mâţele-l scuipau înnebunite,
Apoi s-a logodit cu necuratul
Întruchipat în aprigă femeie
Şi-a început să stoarcă bani din piatră seacă,

Să-şi facă din hoţii avere.

Şi-a uns cu miere limba şi gâtlejul
Şi-apărător de drepturi s-a propus
Şi ignoranţii, îmbătaţi de elocvenţă,
Drept lider l-au ales în sindicatul lor.

EVENIMENT ÎN PRIMĂVARĂ

Îşi scutură mălinii peste clipe
Uşoara lor povară-nmiresmată
Şi clipele, înnebunind de fericire,
Se sparg vibrând pe-al timpului cadran
Cu-arătătorul încremenit pe-o cifră.

Emoţionaţi de-acest eveniment aparte,
Sfioşilor şi sincerilor trandafiri
Li s-a urcat tot sângele-n obraji
Şi ţepii şi-au strâns în teci de frunze,
În numele iubirii dintre semeni.

E ceasul împlinirilor supreme,
Când florile-şi unesc destinele sub soare,
În aşternut de raze şi-n miresme
Şi din extazul lor se nasc seminţe,
Ca stropi curaţi şi calzi de veşnicie.

MAGICIANUL

Şlefuitorul de cuvinte lunecoase
Îşi ascuţi privirea gândului
Şi, pătrunzând adânc în fantezie,
Scormoni izvoare noi de inspiraţie
Să-şi înalţe propriul monument
Pe fundamentul transparent al aparenţei.

Aşa făcu să cânte-n baltă peştii

Şi broaştele s-ajungă privighetori măiestre,
Parchetul să devină oglindă lucitoare
Şi norii aşternut statornic pentru stele
Şi luna exilată să fie-n întuneric.

Să latre maidanezii după domnişoare
Picate la examene
Şi parveniţii să scuture copacii goi,
Scobindu-şi numele în scoarţa lor.

Cei ce mai scriu idile într-un bar
Pe palide foiţe de ţigară
Au fost eliminaţi din librărie,
Că nu mai sunt, ca el, avangardişti.

Magicianul cel de vorbe-alese,
Tot scormonind adânc în fantezie
Şi-a cam tocit dezamăgit elanul,
Că cititorii cei de calitate
Au părăsit indiferenţi biblioteca.

ECOU PREA ÎNDEPĂRTAT

În cimitirul universal – fără margini – Zac sedimentate rămăşiţele vieţilor fără număr,
Sigilate fiind de nedescifrate taine,
Înmormântate fiind de neînduplecate legi.

Ecoul lor îndepărtat şi rătăcit
Se resimte încet în pulsul destinelor
Şi tumultul lor parcă-l mai auzim de undeva,
Deşi nimeni nu le-a scris istoria
Şi nimeni nu le-a povestit menirea.

Rămăşiţele acelor vieţi fără număr
S-au sedimentat pe insulele virgine ale Universului,
Dar esenţa lor a înflorit de mii de ori

Pe tărâmurile necunoscutului,
Esenţă eternizată în noi şi-n viitor,
Navigatori înnăscuţi pe fluviul
Fără întoarcere al evoluţiei.

DOMNUL ÎNVĂŢĂTOR

Domnul învăţător,
Care altădată zâmbea luminos
Şi florilor, şi copiilor la fel,
Şi-a dezbrăcat mantia albă de apostol
Şi s-a înfăşurat în ponosita dezamăgire.

Diapazonul său curat,
Care scăpăra tonuri de iluminare,
A căpătat gustul coclit al renunţării,
Întrucât micii săi discipoli
Au devenit păpuşi elegante
În comoda vitrină a indiferenţei.

Domnul învăţător,
Care altădată zâmbea senin
Şi icoanelor,
Şi oamenilor
Îşi pune braţele cruce la piept
Şoptind în taină o rugăciune,
Întrucât respectul celor din jur,
Singura răsplată,
A devenit o ipocrită politeţe.

UNITATEA DE MĂSURĂ

Ea poate fi unitate de măsură
Pentru lungimi, pentru greutăţi şi pentru lichide.
Cu înălţimea ei de un metru şaptezeci
Poate măsura paturile, de pildă,
Şi, cu simţurile foarte emancipate,

Ştie cât de curat este aşternutul
Sau cât de moale poate fi preţul.
Păcat că nu poate măsura cărţile,
Că sunt infime pentru lungimea ei
Şi au miros de tuş.

Cu greutatea ei ideală
Şi cu sensibilitate de cumpănă,
Poate cântări cu precizie
Atracţia gravitaţională
A unui bun prieten.
Greutatea culturii lui nu o interesează,
Că o poate suplini ea foarte bine.

Cu cantitatea de lacrimi vărsată,
Pe durata unui refuz ingrat
Şi mereu aceeaşi,
Poate măsura capacitatea unei inimi
Suspecte de goliciune
Sau capacitatea paharelor golite
Chiar dacă numărul de stele epuizat
Nu i-a fost suficient.
Goliciunea ei sau a lui
Nu o mai măsoară cu nimic,
Că oricum o ştie pe de rost.
Astfel, ea se declară mulţumită,
De capacităţile ei, în orice împrejurare.

ÎNDRĂGOSTITUL DE OCAZIE

Visătorul, îndrăgostitul de ocazie,
Şi-a uitat vârsta douămiistă plus
Şi bâjbâie cu privirea pereţi de ceaţă,
Să caute o ieşire din dilemă,
În timp ce crampele iubirii
Îi toacă măruntaiele.

A cunoscut-o o singură dată,
În decolteul şi în ostentaţia tinereţii ei,
Galeşă ca lacrima,
Străvezie ca certitudinea
Şi l-a umplut cu ea până peste cap,
Răscolindu-i instinctele
Cu ambii genunchi de cadână.

Dar mâna uşoară de logodnică,
Cu mireasmă proaspătă de cartofi prăjiţi
Îi apasă tandru umărul lăsat
Şi, o voce mângâietoare
Îl poftește la masă cu dulceaţă.

Cu greu se dezrădăcinează din visare
Şi se reintegrează regretabil
În banala sa realitate.
Şi cât de minunat îi fusese aperitivul!

CONDAMNAT LA IUBIRE

Clipele condamnatului la iubire
Se scurg anevoie printre ore
În cupa fierbinte a inimii
Şi setea de ea îl mistuie
De la un capăt la celălalt al nerăbdării.

De la o seară până la altă seară
Este pentru el o cale îndepărtată,
Când, cea cu o geometrie frumoasă,
Cea care l-a cucerit într-o expansiune a dorului.
Îi va mai îndulci cu un strop aşteptarea
În dominatoarea detenţie.

Condamnatul la iubire – pe viaţă – În zilele arzătoare ale singurătăţii,
Îi scrie poeme de reducere a sentinţei,

Dar procurora condamnării sale – Pusă bine pe jar de la prima vedere – Îi strânge mai tare cătuşele stăpânitoare,
Ca nu cumva să evadeze
Din arestul cel fără de ieşire.

POVESTE NETERMINATĂ

Bietul copil al nenorocului
Plonjase curajos în vâltoarea existenţei,
Cu drepturi egale la o viaţă senină,
Dar destinul l-a cules nemilos
Ca pe o floare neîmplinită
Din câmpul deschis spre viitor,
Cu visele abia înmugurite.

Pasărea răului din înalturi
S-a oprit deasupra lui,
Ca pe un punct de sprijin,
Ca pe un dar nemeritat al blestemului
Şi l-a cuprins cu ghearele de subsuori
Până la ceasul fatidic al împlinirii.

Această poveste neterminată,
Cu un copil al nenorocului,
Sfârşeşte cu binele învins,
Doar conform legilor nescrise
Ale providenţei.

ASUL DIN MÂNECĂ

În călătoriile mele zilnice,
Când cu soare, când cu nor,
Am întâlnit o precupeaţă
Cu căutătură de providenţă.
Stând impasibilă la o tarabă pe răspântie,
Cu cărţile făcute gata evantai.
În loc de vamă, am tras şi eu o carte,

Gândind că e cu dama cea de pică,
Dar a fost asul dătător de aşteptări
Şi-n mânecă l-am strecurat, luându-mi drumul.

La orice popas şi la orice nou hotar,
Îmi regăsesc promiţătorul as
Din mâneca băftoasă,
Sperând că o voi întâlni
Pe surâzătoarea Fortuna
O clipă doar desprinsă din somnul ei de mit.

Dar voi răbda încă o toamnă
Şi-ncă una,
Până când rodul aşteptării
Se va pârgui şi în grădina mea
Cu vise neculese.

PSEUDORIVALITATE

Pretendentul la mâna unei pocăite
Se plimbă cu ea numai seara,
Doar prin locurile umbrite ale spaţiului verde
Şi-i aşează în palmă o stea
S-o smulgă din credinţa ei duplicitară,
Dar concurentul său să nu afle,
Că e mai cinstit aşa.

La masa festivă de despărţire,
După o tradiţie a tinerilor,
El parcă din pură întâmplare
Se postează în faţa rivalului imaginar
Şi-i varsă acestuia în faţă
Tot din pură întâmplare,
Sticla cu bere blondă,
Drept jertfă adusă unui neînţeles Eros.

Acelaşi foarte discret pretendent,

După ce şi-a suprimat bănuitul rival,
A avut toată libertatea
Să-şi convertească slăbiciunea
Cu chip angelic de pocăită,
Apoi şi-a chemat la picioare biblioteca
Şi s-a făcut nevăzut
În lumea nouă a cărţilor necitite,
Ca un nepătruns El Dorado.

ŞTIAŢI CĂ…

Şi copacii sunt nişte fiinţe
Iubitoare de viaţă?
Se nasc şi ei din dragoste
Şi mor, dar mult mai târziu.

Se hrănesc, şi beau, şi respiră.
Se înmulţesc şi ei din dragoste,
Mai ales primăvara când devin
O împărăţie de flori şi o mare de miresme.

Unii copii de-ai lor răsar în umbră,
Dar tot spre soare se înalţă
Şi acelaşi pământ îi hrănesc deopotrivă
Şi le susţine cu străşnicie rădăcinile.
Nu se tem de nicio furtună,
Doar de secure le este tare frică.

Trăiesc într-o deplină înţelegere,
Spre deosebire de convieţuitorii lor, oamenii.
Ei se luptă competitiv numai pentru lumină,
De aceea sunt mult mai aproape de nemurire.

CA ÎN POVEŞTI

Voinicul cel temerar din spaţiul mioritic
S-a angajat la o vrăjitoare de pe alt tărâm,

Să-i păzească herghelia de iepe năbădăioase
De pe câmpul ei fermecat,
Preţ de trei ani de zile şi de nopţi,
Cu riscul să-şi piardă capul preţios
În mrejele vrăjite ale cotoroanţei.

Dar timpul s-a scurs pe nesimţite.
Voinicul biruitor în tentativa sa,
Ţi-a ales un tretin luxos pe patru roţi,
Cu mulţi cai putere,
Şi a pornit pe calea întoarsă.

În drum, a făcut un popas la Hanu' Ancuţei,
Unde a abandonat-o pe Dalila,
Cea cu ochii ca noapte,
În braţele unui crai, doctor în afaceri
Şi, trecând nepăsător
Pe lângă un zmeu visător de la circulaţie,
A zburat cu viteza sunetului din celular
Spre Cosânzeana lui nestemată,
Care deja aşternuse multe jerbe de lăcrămioare
Peste tot ce a fost între ei odinioară.

CĂUTARE RECIPROCĂ

Ne-am întâlnit odată la un colţ de stradă
În faţa unui magazin de păsări în captivitate,
Dar ne-am rătăcit unul de celălalt.

Tu mă cauţi în mine
Prin toate întortochelile unui visător.
Eu te caut în tine
Prin hăţişurile de femeie.
Ne căutăm cu nevoia unuia de celălalt,
Să ne uniformizăm trecerea
Şi să ne îngemănăm sufletele într-unul.

Dacă ne vom mai întâlni vreodată,
Ne vom lua repede de mână
Şi vom alerga împreună,
Să ne găsim locuri la spectacolul vieţii,
Că intrarea este liberă.
Ieşirea este puţin mai complicată.

REVENIRE LUI ORFEU

Desprins din noaptea timpului pierdut,
Orfeu coboară panta nemuririi spre pământ,
Să-şi caute-n ţărână tatăl ce-a luptat
Cu umbra unui zeu păgân
La porţile Olimpului pustiu.

Apoi şi-a depărtat pe-un deget razele de lună
În taină toarse de o zână de pe alt tărâm,
Să-şi meşterească strune noi la liră,
Cu nemurirea lui să mai inspire.

Când au aflat de revenirea lui pe plai de dor,
Toţi trubadurii au sosit de peste tot
Şi l-au cuprins în cântece şi-n ode l-au urcat
Şi, renăscut ca-n ziua cea dintâi,
El fericit iubirii s-a supus.

SCRISOARE

Scrisoarea ta, amice, m-a ajuns acasă,
Când mai sorbeam din aburii cafelei
Niscaiva puteri amare după noapte.

Apoi am ridicat perdeaua zorilor în slavă
Şi-am convocat pe rând gândurile toate
Ce se scăldau în spaţiu printre stele.

Îmi spui c-ai obosit tot căutând potcoave

Pe pusta singurătăţii tale
Şi ţi-ai umplut valizele cu ele,
Pe-un alt domeniu să te profilezi
În topitor de inimi.

Că ai muşcat adânc din sânii voluptăţii
Şi că renunţi la ea cu nicio remuşcare,
E treaba ta, amice, şi n-o mai divulga!
Mai bine-ar fi să ne-ntâlnim la o hangiţă
Să bem din amfora speranţei,
Ca doi prieteni buni.

MIRESME DE TEI

Din teii eternizaţi
Se revarsă insistenta lor mireasmă
Peste tot şi peste toate.

Străzile şi casele,
Parcurile şi grădinile
Sunt inundate de miresme de tei.
Vântul a adormit printre crengi
Şi zborul păsărilor vâsleşte parfumat,
Cu tendinţă de popas.
Albinele adună risipa de mireasmă
Şi-o depozitează în faguri de lumină.

Fetele miros a tei
Şi copiii respiră mireasmă de tei.
Şi-n sufletele noastre
Dăinuie aceeaşi adiere
Ce vine de departe,
De la lacul cel albastru
Sau de la teiul cel bătrân
Care suferă întruna
În pieptul unui deal.

ÎN PRAG DE VARĂ

S-au copt cireşele ca nişte dulci ispite
Şi crinii-au înflorit ca fetele în prag de zi
Şi vara este crudă,
Şi cucii îşi dau sufletele în văzduh,
În scurta lor cântare de iubire.

Imensitatea s-a răsturnat în sus
Şi însetată se umple cu lumină
Şi timpul mai lenevit se scurge,
Un strop să-şi verse din vâltoare
Peste splendoarea vieţii ce-l sfidează.

Prin proaspătul frunziş al înnoiţilor copaci
Şi razele de soare aţipesc,
Din ele mierlele să-şi împletească un culcuş.

S-au copt cireşele cu dulci ispite,
Dar vara încă este crudă.

ILUZIA UNUI PISOI

Pisoiul alb, cu ochişorii albaştri,
Se şterge pe lăbuţe de un preş
Şi, cu un salt felinic, ajunge la fereastră,
Alături de o nalbă cu frunzele pufoase,
Visând şi ea că este primăvară.

Nedumerit pisoiul priveşte lung afară
Şi vede peste tot zăpadă sclipitoare
Şi i se pare că de pe el s-a aşternut
Blăniţa lui curată c-o pată cenuşie.

Apoi îşi toarce firul ce nu se mai termină
Din caierul primit de la strămoşi ca moştenire
Şi-adoarme deodată pe pervaz,

Visând că dormitorul e plin de şoricei
Şi visele-s făcute vraişte în jur.

CUCIUBAU

Bătrânul Cuciubau stă-ntins în foişor
Cu capul pe o labă aşternut.
Răsuflă greu de-o boală fără leac
Şi trupul îi tresare de spasme neştiute.

Alături hrana-i zace ne-ncepută
Şi-o amintire-i pâlpâie la căpătâi.

Cu ochii-nchişi în noapte abia suspină,
Apoi se strânge singur
De nimeni mângâiat.

A fost prieten bun cu toţi vecinii
Şi pentru casă înger păzitor a fost.
Se mulţumea cu cât primea răsplată
Şi din bucata lui şi altuia dădea.

S-a stins modest ca viaţa lui de câine
Într-o discretă noapte anonimă.

A doua zi stăpânul l-a găsit sfârşit
C-o lacrimă pe botul lui cel blând.

ÎNSINGURAREA ŞI ÎNSTRĂINAREA

Însingurarea şi înstrăinarea
Sunt două coordonate vehemente
Ale secolului douăzeci şi unu.
Sunt două căi paralele şi bolnave
Pe care unii navetează,
Zi şi noapte,
Să-şi construiască o casă.

Alţii se transportă cu rădăcinile din vatră
Implantate în ţărână respingătoare,
Ca un organ străin într-un trup străin.

Eram odată fraţi buni cu codrul,
Eram odată prieteni unici cu doina,
Eram odată tot una cu glia.

Astăzi am devenit nişte coduri anonime
Atrase tot mai mult de mirajul pieţelor,
Că roşul şi-apoi albul ne-au schimbat şi gena
Şi călcăm înainte pe tot mai multe semne de întrebare.

O SIMPLĂ RUGĂMINTE

Mai spune-mi şi tu că viaţa e chiar frumoasă
Şi că trebuie trăită chiar încă o data,
Că şi eu îşi voi spune că eşti adorabilă
Şi că în tine se naşte puterea de a fi.
Numai în tine am încredere
Şi nu în negustorii falşi de zaharicale.

Mai spune-mi şi tu că mâine va fi bine,
Că iarăşi va zâmbi o blândă dimineaţă,
Că doar în adevărul tău mai cred,
Şi nu în speculanţi magicieni de fapt divers,
Că tu eşti ca o carte de bucurie dătătoare,
Pe care o deschid de câte ori
Speranţa se face tot mai mică.

LA TÂRG

La piaţa cu miresme de gogoşi,
Tot sufletul oraşului se-adună,
Se scurge în maşini şi-n căruţe
Din sus, din jos, de peste tot

Şi freamătă în dangăt de cazane.

Un tip, cam afumat de la natură,
Cu o ţigară de contrabandă între dinţi,
Stă cufundat în blugi şi-n adidaşi noi de firmă,
Supervizând acea pestriţă adunare,
Doar – doar îi va surâde ocazia din nou.

Atraşi ca de-un magnet miraculos,
Toţi vin puhoi din zori şi până-n seara.
Unii îşi beau puţinul câştigat,
Alţii se plâng că leafa le e mică,
Dar zilnic cumpără şi vând.

E piaţa scumpă, dar niciodată nu e goală.
Nu au cu ce, dar toţi îşi cumpără de toate.

IDEEA DE IARNĂ

Ideea că e iarăşi iarnă
Mi-a îngheţat şi florile-n fereastră
Şi adierea ei de viscol foşnitor
Mi-a tulburat adâncul de fântână
Şi mi-a răcit şi ciutura din piept.

O clipă am crezut că Aurora
S-a risipit din nord ca norul de lumină
Şi-a nins cu puritate peste noapte.
Era iluzia îndepărtată
Că mai îngân colinda Naşterii Supreme.

Apoi mă instalez cuminte în tăcere
Şi-aştept să vină o altă primăvară,
Să-mi şterg din gând ideea că e iarnă
Cu-o aripă însorită de cocor
Sau cu surâsul alb de ghiocel.

O VECHE IPOSTAZĂ

Ploaia benefică de vară
A venit ca o mană a cerului
Şi a descuiat uşile ferecate ale pământului
Plesnite de prea multă ardoare
Şi floarea a devenit floare,
Iarba e iarăşi iarbă,
Şi frunza frunză verde.
Toate râd împrospătate şi întinerite.

Numai dorul adie arzător
Şi pârjoleşte inimi desperecheate
De o imprevizibilă anomalie a vremuirii.
Când va veni oare o ploaie de vară
Să răcorească şi adierea fierbinte a dorului
Din acele inimi secătuite de singurătate?

Doar o ninsoare timpurie mai poate stinge ardoarea
Şi să renască blândul ambient al copilăriei,
Pierdut demult iremediabil.

SEZON DE VÂNĂTOARE

Buni ochitori la ţintele fantomă,
Este sezonul vânatului cu arme ruginite
Şi de miracole, şi de himere, şi de vârcolaci.
Ţintiţi în ele fără nicio teamă,
Că nu veţi mai plăti nici taxă, nici amendă.
Dar fiţi atenţi să nu-mpuşcaţi vreun prăpădit de leu,
Că D.N.A.-ul e pe voi cu ochii
Şi vă transferă în altă zonă mai jilavă.

E timpul când încă naţiunea doarme
Şi iarăşi e gravidă în exces cu ţânci de monştri
Şi-şi dau în voie aer de vedete.
Ochiţi-i bine, fără milă,

Dar folosiţi-vă de armele secrete,
Că viclenia lor e mult evoluată.

În raza voastră de nobilă activitate,
Poate veţi captura şi-un pai de adevăr.
Să-l încuiaţi în stratagema cea mai adecvată,
Din el să nască multe adevăruri,
Că este crize de ele peste tot în lume.

FINAL DE JOC

Ne-am tot jucat de-a păpuşarii pe la târguri
Şi ne-am ascuns destul în false straie,
Că spectatorii toţi s-au plictisit
Şi-am rămas pe scenă singuri şi-ntristaţi.

Ne-am şters surâsul ca pe-un fond de ten
Şi rolurile le-am uitat definitiv.
Ne-am prefăcut ca măscăricii pe la colţuri,
Crezând că ne distrăm cu-adevărat.

Să rupem în bucăţi egale sforile păpuşii,
Să spânzurăm cu ele nimicul obţinut!
Şi, renunţând la orice jucărie,
Să redeschidem cartea unde am rămas!

Am râs cam mult în locul celorlalţi
Uitând de-adevăratele meniri şi-acum
Să ne mai limpezim c-o poezie,
Că prea ne-am murdărit cu zaţul vieţii.

CUM NE E DESTINUL

Ne strânge-n pumnul lui destinul
Şi zbaterea ne este o scânteie
Ţâşnită-n libertate arzătoare
Şi-n urma ei lăsând o lacrimă de fum.

Călăuziţi de câte-o stea urzită,
Ţipă, tăcuţi ca peştii în tăcere,
Răbdând coşmaruri neînchipuite.
Doar unii ce mai cântă-n liturghii latente,
Şoptind în grabă câte-o rugăciune.

Şi cum ne e destinul neştiut,
Înaintăm în taină stând în loc
Şi aşteptăm ceva ce-n zodie se spune.
Tăcerea ne răspunde, dacă întrebăm,
Şi pumnul iar ne strânge cu putere.

Mai tare strânşi în chingi necunoscute,
Redevenim scântei închise-n stâncă,
Strigând arzând că cerem libertate.
Dar libertate în curând vom afla
Pe-un alt tărâm împrejmuit doar de lumină.

OM VIAŢĂ

Eşti frate şi soră cu viaţa
Şi viaţa e nepreţuită soră cu tine,
Că sunteţi două picături leite
Din aceeaşi existentă esenţă,
Până la ultima suflare de pură respiraţie.
Contopiţi într-o îndatorată determinare,
Nu puteţi trăi pe deplin unul fără celălalt.

Împreună vă risipiţi în florile iubirii
Şi fluturii îngereşti vă descifrează harul,
Şi albinele împlinirii se împovărează cu dulceaţa voastră.

Bucuria luminii de a tot renaşte
Vă plouă din floare şi până-n rădăcină,
Învrednicindu-vă cu rodul dăinuirii
Şi cu puterea demnităţii de-a răbda.

Eşti frate şi soră cu viaţa,
Dar fii prudent să nu te surprindă răceala toamnei,
Mai ales când fructele îţi dau în pârg
Pe cel mai înalt ram al neatârnării.

MIGRAŢIUNEA VAGABONZILOR

Din suburbii vin câinii vagabonzi în haită,
Lătrând şi mușcând în aer o lume
Ce i-a expulzat lipsiţi de acte doveditoare.
Ei se reped unii la alţii crezând
Că prada e pe undeva pe-aproape.
Se năpustesc cu toţii în derivă
Spre alte zări mai dătătoare de speranţe
Şi unii dintre ei se prăbuşesc în deziluzii
Pe drumul libertăţii fără margini.

Pe unde vin, cad fulgere de ură
În loc de hrană şi de adăpost,
Că prea s-au înmulţit pe-acolo câinii,
Fraţi buni într-o credinţă,
Dar diferiţi după lătrat şi chiar după culoare.
Când cei mai mici se gudură prietenoşi,
Cei mari le-nhaţă îndrăzneala supăraţi
Şi-i pun la-naintare fără milă.

Ajung înfometaţi la punctul de control,
Când noaptea binefăcătoare îi răsfaţă
Cu noi speranţe şi c-o nouă perspectivă.
O altă lume parcă li se-nfăţişează
Cu oase peste tot şi cu fantome descărnate.
Văd ţarcurile gata pregătite
Şi libertatea lor închisă-n cuşti,
În elegante lagăre de remuşcare.
Apoi, nedumeriţi şi fără de scăpare,
Toţi câinii vagabonzi urlă la lună.

O MIRARE

Umblu ca o aparenţă
Printre legumele din grădină,
Poate îmi voi găsi vreo asemănare printre ele
Să-mi satisfac o altă curiozitate.

Mă apropii mai întâi de o roşie
Dar mi se pare cam însângerată.
Mă apropii şi de ardeiul gras
Şi mi se pare dolofan şi bosumflat.
Sub o tufă descopăr un castravete:
Dubioasă formă mai are şi acesta
Şi-i îmbibat cu apă.
Apoi caut un cartof sau o ridiche,
Dar acestea stau camuflate în subteran,
Doar mustăţile şi le ţin afară.

Deodată îi simt în piept o legumă zvâcnind
Şi pare cam sentimentală.
Măi, să fie!
Aceasta rodeşte în orice anotimp.
Oare ce legumă o mai fi şi ea!?

NEÎMPLINIRI

De câte ori aspir la câte-o întregire
De-atâtea ori apare ceva indispensabil
Şi plinul întregului se înjumătăţeşte.

De câte ori se văd păsări zburând,
Mi se face o mare poftă de a zbura,
Dar desigur îmi lipseşte o a doua aripă
Şi-atunci mă poartă gândul foarte departe,
Acolo unde toate zborurile se topesc istovite.

De câte ori ajung pe malul unui râu,
Mi se face dor de a călători pe unda lui,
Dar îmi mai lipseşte o vâslă indispensabilă
Şi râul mă duce foarte departe,
Unde toate apele se întâlnesc
Într-o singură vâltoare.

Sau de câte ori făptura mea înjumătăţită
Îşi caută jumătatea întregirii,
De atâtea ori şansa mă abandonează
Şi, când ajung la capătul răbdării,
Sunt nevoit să încep o nouă Odisee.

MĂSURĂTOARE INTIMĂ

Aş vrea să te măsor cu ceasul de la mână
Care toacă mărunt timpul cu atâta răbdare,
Dar precizia frumuseţii tale
Întrece orice măsură
Şi atunci mi-am chemat inima în ajutor,
Dar nici ea nu te poate cuprinde pe de-a-ntregul.
Te-aş fi măsurat şi cu respiraţia magnoliilor
Care îşi dau sufletul înmiresmat pentru soare,
Dar intensitatea frumuseţii tale întrece orice capacitate.
Şi-atunci apelez la nemărginire,
Dar nici ea nu-ţi poate sorbi toată suavitatea.

Ţi-aş măsura clipă de clipă
Şi frumuseţea şi suavitatea
Cu toată puterea dragostei,
Dar pentru forţa ta de atracţie
Nu s-au inventat nici balanţe şi nici unităţi de măsură.

DEPENDENŢĂ DE ŢĂRÂNĂ

Suntem congenital dependenţi de pământ,
Cum e copacul înfipt în întuneric.

Ne ţine ascunşi în ţărâna lui
Ca pe nişte seminţe mereu răzvrătite,
Mereu însetate de lumină.

Avem destulă sevă – mai dulce, mai amară,
Dar aşteptăm adesea ca ploaia să ne ude,
Să ne-mplinim destinul.
Avem iubirea – ca hrană din belşug – Dar năzuim multă lumină
Şi aripi ne nutrim din vise,
Că libertatea cerului ne este săvârşirea.

Aşa am fost dintotdeauna semănaţi
Din sita timpului în brazdă de ţărână.
Ne înfrăţim pe rând – mai slabi, mai viguroşi – Cum clipa şansei ne permite
Şi, totuşi, după stele fără nume ne dăm duhul.

NOTA DE PLATĂ

Mai lasă-mi soarele aprins
Să-mi scriu un ultim bileţel – Cu flori şi cu albine – Măcar atât să fac pe ziua de azi
Şi-apoi, trimite-mă la culcare!

Mâine florile mă vor răsfăţa
Şi albinele îmi vor da târcol,
Să devin un stup pentru ele
Şi, astfel, vor locui albinele în mine fremătând,
Cum se cuibăresc cuvintele ordonat în poezie.

Pe bileţel am trecut nota de plată,
Să-mi achit factura pe lumină.
Apoi voi împărţi mierea curată din mine
Cu toţi copiii cuminţi,
Să ne jucăm împreună de-a fi şi de-a nu fi,
Până când ne va surprinde noaptea,
Să ne fie somnul profund şi liniştit.

INDUSTRIA TIMPULUI

În industria prelucrătoare de timp – Răspândită peste tot în lume –
Viitorul este principala materie primă
Inepuizabilă şi în posesia tuturor oamenilor,
Indiferent de naţionalitate.

Prezentul este efervescenta uzină
Care topeşte, asamblează şi scoate la lumină
Produsele finite şi infinite
De un înalt randament fizic şi sentimental,
Cu unele carenţe la uzura morală.

Trecutul este imensa magazie
În care se depozitează
Deşeurile şi subansamblele depăşite
Ieşite din uzul efemerului prezent,
Dar şi piese de muzeu mai nostalgice,
Spre o aducere – aminte îndelungată.
Toate înscrise definitiv în dosarul
Mereu deschis a lui Cronos.

Contemporanii scormonesc neobosiţi
Zăcămintele generoase ale viitorului,
Utilizând şi raţiunea intransigentă a unor roboţi,
Însă neuitând să urmărească pe ecranele sufletelor,
Că „La vita è bella”.

LENEA ŞI PLICTISEALA

Într-o fierbinte duminică de cuptor,
Lenea şi plictiseala s-au luat de mână
Şi hai-hai, târâş-grăpiş,
Pe bulevardul flecărelii.
Dar fiind neglijent îmbrăcate,
Trecătorii mondeni le ocoleau,

Chiar dacă aveau un aer de cuceritoare.
Abia răzbeau împreunate şi înrudite
Şi puţin jenate de neputinţa lor.

Când au ajuns la o treaptă
Superioară a vocabularului,
S-au împiedicat de un apostrof inoportun
Şi s-au prăbuşit legate de cuvântul fără sens „şi”.

Un poet mărinimos şi supervizor al cuvintelor
Le-a tăiat legătura cu un singur vârf de pană.
Astfel, cele două surate de câmp semantic
Au ajuns nişte figuri de stil
Într-o poveste cam îngăduitoare.

ÎN MICA LUME

Ne mai întoarcem uneori
În mica lume a zorilor de viaţă,
Acolo unde pluteşte mereu
O blândă adiere de primăvară,
Unde am zâmbit întâia dată
Surâsului de mamă
Şi unde am rostit primul cuvânt
Care poate fi şi cel din urmă.

Pe toate le simţim în jur fremătând
Ca-ntr-o fermecătoare poveste,
Începând de la firul plăpând de iarbă
Şi până la izvorul de seninătate,
De unde sorb ciocârliile cântece înălţătoare
De iubire şi de bucurie.

Revenim uneori în lumea mică a zorilor
Şi a dragostei de viaţă,
Unde veşnicesc curate amintiri
Şi unde ne-am lăsat adânc peste tot

Urmele luminoase ale sufletelor noastre.

OSPITALITATE ESTIVALĂ

Mi-am făcut din palme deopotrivă
Ramuri primitoare şi legănate,
Îndreptate numai către soare,
Să vină toţi grangurii călători
Să-şi facă aurite cuibare
Şi gâlgâitul lor de triluri
Îndulcite ca mierea strecurată printre petale,
Să-mi picure direct în suflet,
Zi de zi, în tot sejurul.

Aşa să mă pot înfăşura în aripile lor,
Ca un prunc în scutece primenite,
Să-mi clădesc o lume numai a mea,
Cu frontiere de limpede lumină,
Gratuită pentru toţi oamenii buni,
Căutători şi ei, dornici de odihnă.
Nimănui nu-i voi cere altceva,
Decât numai un strop curat de iubire.

LA PLIMBARE

E ziua Libertăţii – că e sărbătoare – Şi porneşti pe străzi la plimbare,
Fără vreo ţintă precisă.
Păşeşti mai întâi pe George Coşbuc
Şi ajungi degajat pe Ecaterina Teodoroiu.
Aici era altădată o frumoasă librărie.
Acum se înfăţişează un bar infernal.

Fugi de acest vacarm
Şi dai colţul pe Eroilor,
Dar nu ai dat dovadă de un mare sacrificiu
Şi o iei repejor la dreapta,
Tot la întâmplare.

La picioare ţi se înfăţişează
O importantă intersecţie
Cu semafoare inteligente
Toate pe verde.

Vrei să abordezi un poliţist – La fel de inteligent – Dar nu ştii cum să-l utilizezi
Şi o iei încă o dată la dreapta,
Fără să calci pe trecerea ordonată din apropiere.

Deodată, îţi apare în cale – Desigur, fără intenţie – Largul bulevard al Eternităţii.
Aici te poticneşti doar o clipă
Şi pătrunzi în el cu toată speranţa,
Ca plimbarea ta să aibă totuşi un scop.

IZVOR ÎN DOR

Nimeni nu poate şti de unde s-a iscat dorul
Şi cine a fost primul contaminat de el,
Că şi florile răsar la adierea lui
Şi păsările cerului îl poartă pe aripi de soare.

Dorul poate slobozi şiroaie de lacrimi,
Apoi să le sece cu ardoare într-o clipă.
Fiecare îl moşteneşte de la înaintaşi
Şi-l împarte urmaşilor mai proaspăt ca oricând.

Unii îl suportă ca pe o povară,
Pentru alţii este o mângâiere ca un sărut pe rană,
Dar nimeni nu scapă de această înnăscută contaminare.

Uitarea poate fi un unic tratament – Doar cât o părere – Că dorul izvorăşte de oriunde.
Cu toţii ne naştem din el deopotrivă
Şi, de aceea, îl simţim în noi
Ca pe un permanent gust de veşnicie.

ÎN NUMELE VIITORULUI

Şi eu, şi tu, şi el
Greşim, greşim, greşim.
Ne plângem mustrători întruna.
Ba că e clima vinovată,
Ba că norocul nu ne iese-n cale.
Nu ne facem curat în locuinţă,
Dar vedem gunoiul de alături.

Fiecare doreşte să fie bine
Şi vinovat de rele este altul.
Ne spovedim în faţa altarului,
Dar nu ne spovedim în sinea noastră.

Greşim şi minţim,
Minţim şi greşim
Şi viitorul înflorit din noi se miră
Şi-n joaca lui ne judecă pe eşafodul purităţii.

De aceea, şi eu, şi tu, şi el
Să ne greşim tot mai puţin,
În numele acestui viitor,
Numit copii.

CUPRINS

PREFAŢĂ 3
IPOSTAZE 3
ADAM ŞI EVA 3
SEMN DE TOAMNĂ 3
PSEUDOCIVILIZAŢIE 3
DESCOPERIRE 3
CÂNTECUL ASCETULUI 3
UNIVERSAL VALABIL 3
DANS 3

ÎNTRE NOI, SEMENII 3
CALDA REVĂRSARE 3
DEZAMĂGIRE 3
REPORTAJ DE SĂRBĂTOARE 3
APATIE ÎN AMURG 3
POVESTEA UNUI LIDER 3
EVENIMENT ÎN PRIMĂVARĂ 3
MAGICIANUL 3
ECOU PREA ÎNDEPĂRTAT 3
DOMNUL ÎNVĂŢĂTOR 3
UNITATEA DE MĂSURĂ 3
ÎNDRĂGOSTITUL DE OCAZIE 3
CONDAMNAT LA IUBIRE 3
POVESTE NETERMINATĂ 3
ASUL DIN MÂNECĂ 3
PSEUDORIVALITATE 3
ŞTIAŢI CĂ… 3
CA ÎN POVEŞTI 3
CĂUTARE RECIPROCĂ 3
REVENIRE LUI ORFEU 3
SCRISOARE 3
MIRESME DE TEI 3
ÎN PRAG DE VARĂ 3
ILUZIA UNUI PISOI 3
CUCIUBAU 3
ÎNSINGURAREA ŞI ÎNSTRĂINAREA 3
O SIMPLĂ RUGĂMINTE 3
LA TÂRG 3
IDEEA DE IARNĂ 3
O VECHE IPOSTAZĂ 3
SEZON DE VÂNĂTOARE 3
FINAL DE JOC 3
CUM NE E DESTINUL 3
OM VIAŢĂ 3
MIGRAŢIUNEA VAGABONZILOR 3
O MIRARE 3
NEÎMPLINIRI 3

MĂSURĂTOARE INTIMĂ 3
DEPENDENŢĂ DE ŢĂRÂNĂ 3
NOTA DE PLATĂ 3
INDUSTRIA TIMPULUI 3
LENEA ŞI PLICTISEALA 3
ÎN MICA LUME 3
OSPITALITATE ESTIVALĂ 3
LA PLIMBARE 3
IZVOR ÎN DOR 3
ÎN NUMELE VIITORULUI 3
CUPRINS 3